

Udvikling i den Menighedskreds, han har skilt sig fra. Men der er Konsekvens i Ministerens Tankegang, idet han er vendt tilbage til det gamle: „Cujus regio, ejus religio“, den gamle Regel, som gjaldt i Statskirken Tid, at det er Landomraadet, der er Hovedsagen. Sognegrænsen er her Hovedsagen; paa dem skal der bygges og ikke paa de frivillige Sammenslutninger. Endelig skubber Ministeren i Forslaget Menighederne selv til Side. De Sager, der hidtil have været henlagte til Menighedernes Afgørelse, de Sager, hvor Præsten har skullet forhandle med Menighederne om Spørgsmaal, der vare vigtige for dem alle, hver især, og for hele Menighedslivet, de Sager tages nu bort fra Forhandlingen mellem Præst og Menighed og lægges hen til Menighedsraadene. Det er efter mine Begreber at gaa bort fra det Spor, vi hidtil ere gaaede i, og jeg tror, det er meget uheldigt for Menighedslivets hele Trivsel. Det, at Præsterne nu ere nødtte til, naar der skal indføres ny Salmebøger, ny Prædikentekster eller, hvad det nu kan være, ny Lærebøger i Religion f. Eks., at forhandle med den samlede Menighed, er noget, jeg synes, vi snarere skulle udvikle videre. Men nu skal det tages bort fra Menighederne og lægges over til Menighedsraadene.

Jeg ser ikke rettere, end at det Forslag, som den højtærede Minister har fremlagt, er det stiveste Statskirkeforslag, der endnu er fremsat i Folketinget, siden vi fik Sognebaandsløsningsloven. Man kan neppe vise mig et stivere. Ministeren gaar ud fra, at Valgmenigheder og Sognebaandsløsning er en Uorden, som man er nødt til at finde sig i. Han betegner det kun som en Ventil, som man snarest maa se at faa lukket igen, og Flertallet har til-egnet sig dette, saaledes at det klager over dette sørgelige, at „Det er en Kendsgerning, at der i den sidste Menneskealder har vist sig Tendenser til at løsrive sig fra den almindelige folkekirkelige Ordning (der tænkes paa Valgmenigheds- og Frimenighedsdannelse). At opretholde en Ordning, hvori der ligger en stærk Fristelse for Befolkningen til at rive sig løs fra Folkekirken, kan ikke være en Opgave for Folkekirken sande Venner“. Man gaar altsaa ud fra, at det at danne en Valgmenighed i Virkeligheden er en Begyndelse til at rive sig løs fra Folkekirken, medens vi ellers i Rigsdagen, i alt Fald i Folketinget, have ment, at en af de bedste Maader, hvorpaa man kunde

støtte Folkekirken, var den, at Folk frivillig meldte sig til Tjeneste som Valgmenigheder, der underkastede sig Folkekirken Ordning.

Det, der har tiltalt adskillige ved dette Forslag, er aabenbart dets tilsyneladende demokratiske Karakter. Det er det, der gør, at man har ment, det var et Venstreforslag. Hvis De ville tage Kirkekommissionens Betænkning af 1854, ville De ellers se, hvilke solide gammeldags Højremænd det er, der i Virkeligheden har Æren for dette Forslag. Men nu betragtes det som et Venstreforslag. Det er demokratisk, siger man, i sine Valgretsbestemmelser; og det var det andet ikke. Men man har ikke lagt Mærke til, at der er en meget slem Hage ved dette demokratiske. Naar man vil forsøge ved Lov at skabe en Repræsentation for Sogne- menighederne, som skal være mere kirkelig end Sogne- menighederne selv — det er nemlig det Kunststykke, man vil gøre, — kan man ikke nøjes med et sædvanligt Sogneraad, man maa have et særlig kirkeligt Raad, et Menighedsraad. Det skal vælges saaledes, at det bliver virkelig kirkeligt, derfor maa man hitte paa nogle Valgretsbestemmelser, der gøre, at man ud af det store Sogn, som ikke altid er saa kirkeligt, faar en ret kirkelig Kvintessens. Derfor har man sat forskellige Bestemmelser til. Den ene er den selvfølgelige, at man skal være døbt for at have kirkelig Valgret. Ja, det er givet; thi ingen hører til Kirken uden at være indført i den ved Daaben. Forslaget er ganske vist meget uheldigt i sit Udtryk, fordi det siger, at man skal være døbt og konfirmeret „i“ Folkekirken. Det forlanger Folkekirken slet ikke. Den anerkender mangfoldige andre Daabshandlinger end sin egen. Den anerkender jo enhver kristelig Daab, saaledes, at den ikke døber et eneste Menneske om, enten han saa er døbt i den katolske Kirke eller i den reformerte eller i en luthersk Frimenighed. Der er ikke Tale om, at Folkekirken døber om, den anerkender enhver Daab, der er foretaget paa virkelig kristelig Vis, enten det saa er sket inden for det ene eller det andet kristelige Samfund. Derfor har jeg i et Ændringsforslag, nemlig Nr. 22, foreslaaet, at man skulde sætte, „at han er døbt med en af Folkekirken anerkendt Daab“. Det er egentlig det, der skulde staa i Forslaget, saaledes som det oprindelig er forelagt. Jeg er enig med Flertallet i, at det ikke er rigtigt, at